

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 37/2019)

29 Μαρτίου 2019

[ΝΑΘΑΝΑΗΛ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
(ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΝΤΑΛΜΑΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗΣ
ΦΥΣΕΩΣ) ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 2018

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΜΕΣΟ, ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI ΚΑΙ PROHIBITION

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ/ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ Α.Ε.Δ.
Κ. ΧΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΗΜΕΡ. 01/02/2019 ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ
ΤΟ ΕΠΑΡΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ, ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΕ ΑΡ. ΑΙΤΗΣΗΣ 49/2018
ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ
ΑΝΙΚΑΝΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΝΟΜΟΥ, 23(I) 96, ΑΡΘΡΑ 6, 7, 3Γ
ΣΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΘΕΣΜΟΥΣ Δ. 48
ΑΡΘΡΑ 32 Ν. 14/60 ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Αλ. Κληρίδης, για τον Αιτητή.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΝΑΘΑΝΑΗΛ, Δ.: Η επιδίωξη λήψης άδειας για την καταχώρηση διά κλήσεως αιτήσεως για έκδοση εντάλματος της φύσης Certiorari, αλλά και Prohibition, έφερε στην επιφάνεια τα πιο κάτω ιδιάζοντα και σε ένα βαθμό παράδοξα δεδομένα, όπως αναδύονται από την ίδια την υπό κρίση αίτηση και τα υποστηρικτικά αυτής έγγραφα.

Ο αιτητής είχε διοριστεί με διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, ημερ. 4.12.2018, στη δικαιοδοσία διαχείρισης περιουσίας ανικάνων ατόμων ως διαχειριστής της περιουσίας του αδελφού του Ισίδωρου Ηρόδοτου Παπαδόπουλου από τη Λεμεσό. Ταυτόχρονα, με το ίδιο διάταγμα είχε απαγορευθεί στον Ισίδωρο Ηρόδοτο Παπαδόπουλο η διενέργεια οποιωνδήποτε πράξεων ή παραλείψεων που να επέφεραν έννομα αποτελέσματα, του ατόμου αυτού κηρυχθέντος με το ίδιο διάταγμα ως ανίκανο πρόσωπο να διαχειρίζεται την περιουσία του λόγω «..... διανοητικής ταραχής και/ή άλλης πάθησης ή ασθένειας η οποία τον καθιστά ανήμπορο να ασκήσει την κρίση και βούληση του.». Με το εν λόγω διάταγμα δόθηκαν στον παρόντα αιτητή εξουσίες για τη διαχείριση γενικά της περιουσίας και των υποθέσεων του αδελφού του, για τη συντήρηση και για τη μέριμνα των υποθέσεων αυτού, αλλά ως διαχειριστής δεν θα είχε την

εξουσία πώλησης, ανταλλαγής, μεταβίβασης, υποθήκευσης, επιβάρυνσης ή διάθεσης ακίνητης περιουσίας χωρίς την προηγούμενη άδεια του Δικαστηρίου. Ο αιτητής ως διαχειριστής υποχρεωνόταν να υποβάλει στο Δικαστήριο εντός 30 ημερών απογραφή της περιουσίας του ανικάνου προσώπου και να υποβάλλει κάθε 12 μήνες και για όσο χρόνο διαρκούσε ο διορισμός του, περιοδικούς λογαριασμούς.

Το ίδιο Δικαστήριο την 1.2.2019 ακύρωσε το ως ανωτέρω προηγούμενο του διάταγμα ημερ. 4.12.2018, στη βάση μονομερούς αιτήσεως που έγινε από τον Ισίδωρο Ηρόδοτο Παπαδόπουλο, διατάσσοντας ταυτόχρονα τον παρόντα αιτητή ως διαχειριστή να παραδώσει στον αδελφό του «..... λογαριασμούς, αποδείξεις και λεπτομέρειες για οιοσδήποτε δικαιοπραξίες προέβηκε σε σχέση με την περιουσία εντός και εκτός Κύπρου .....». Το εκδοθέν αυτό ακυρωτικό διάταγμα ορίστηκε για αναθεώρηση στις 11.2.2019, συντομεύοντας προς τούτο τους χρόνους που προβλέπονται από τους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας. Παρουσιάζεται ότι λόγω μη επίδοσης, η αναθεώρηση μετατέθηκε από το Δικαστήριο για τις 2.4.2019.

Σύμφωνα με τα όσα αναφέρονται στην αίτηση του Ισίδωρου Ηρόδοτου Παπαδόπουλου που οδήγησαν στην ακύρωση του εκδοθέντος στις 4.12.2018 διατάγματος διορισμού του αιτητή ως διαχειριστή, αυτός, ομνύοντας σχετική ένορκη δήλωση και περιγράφοντας εαυτόν ως μοναχό, ανέφερε ότι ουδέποτε του επιδόθηκε η αίτηση με την οποία κρίθηκε ανίκανο πρόσωπο και ότι κατά την ημερομηνία που ο ιδιώτης επιδότης ορκίστηκε ότι του την παρέδωσε, ευρισκόταν στο Άγιο Όρος. Περαιτέρω, ότι έλαβε γνώση

του διατάγματος απαγόρευσης διαχείρισης περιουσίας τού όταν επισκεφθείς υποκατάστημα της Ελληνικής Τράπεζας στη Λεμεσό προς ανάληψη μετρητών, πληροφορήθηκε ότι αυτό ήταν αδύνατο λόγω της έκδοσης του διατάγματος διαχείρισης ημερ. 4.12.2018. Ενεργώντας στη βάση συμβουλής από τους δικηγόρους του, κατήγγειλε την υπόθεση στην αστυνομία, η οποία τον «παρέπεμψε» για εξέταση από κυβερνητικούς ψυχιάτρους. Ως αποτέλεσμα παρουσίασε και επισύναψε στην ένορκη του δήλωση ιατρική βεβαίωση ψυχιάτρου του Γενικού Νοσοκομείου Λεμεσού ως Τεκμήριο στη βάση της οποίας δεν παρουσίαζε καθόλου στοιχεία ψυχοπαθολογίας, εκτιμώμενο ως άτομο που αναγνώριζε τις πράξεις του με άριστη λεκτική επικοινωνία, πλήρη προσανατολισμό σε τόπο, χρόνο, πρόσωπο και εαυτό. Το Τεκμήριο αυτό επισύναπτε ψυχολογική αξιολόγηση από κλινικό ψυχολόγο του Νοσοκομείου Λεμεσού, η διάγνωση του οποίου επίσης ήταν ότι δεν παρουσίαζε καθόλου στοιχεία ψυχοπαθολογίας.

Ο πιο πάνω ενόρκως δηλών προσέθεσε ότι ουδέποτε νοσηλεύθηκε στο Ψυχιατρείο Αθαλάσσης, ως διατείνεται ο αδελφός του, ότι συμπλήρωσε κανονικά την στρατιωτική του θητεία και ότι διαμένει μόνιμα στο Άγιο Όρος, όταν επισκέπτεται δε την Κύπρο διαμένει με τον πατέρα του στη Λεμεσό. Το πιστοποιητικό το οποίο ο αδελφός του, αιτητής στην παρούσα, κατέθεσε στη δική του αίτηση από ιδιώτη ψυχίατρο, λήφθηκε παραπλανητικά και χωρίς ποτέ ο γιατρός αυτός να τον είχε εξετάσει ειδικά και μάλιστα μετά από επίσκεψη στο ιατρείο του. Αυτό που συνέβη ήταν ότι ο αδελφός του, αιτητής, τον είχε επισκεφθεί στην Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου

Βοιωτίας στην Ελλάδα, όπου βρισκόταν τότε, συνοδευόμενος από κάποιο φίλο του ονόματι Αλέξιο, δήθεν για να προσευχηθούν, ο δε Αλέξιος προφασιζόμενος ότι είχε προσωπικά προβλήματα ζήτησε την καθοδήγηση του χωρίς ποτέ να του αναφέρει ότι ήταν γιατρός.

Ο ενόρκως δηλών ανέφερε ότι ο μοναδικός στόχος του αιτητή αδελφού του είναι να οικειοποιηθεί ο ίδιος την περιουσία του, όπως είχε προσπαθήσει να πράξει και στο παρελθόν όταν με πλαστά έγγραφα και υπογραφές στο πλαίσιο της διαχείρισης της περιουσίας της αποβιώσασης μητέρας του, τον απέκλεισε από την κληρονομιά που δικαιούτο.

Προς υποστήριξη των υπ' αυτού λεχθέντων, ο ενόρκως δηλών κατέθεσε αριθμό εγγράφων ως τεκμήρια, μεταξύ των οποίων και βεβαίωση Γέροντα του Αγίου Όρους ότι ο ενόρκως δηλών ήτο πράγματι μοναχός στο Ιερό Κελλίον «Άξιον Εστί» στην Ιερά Μονή Παντοκράτορος, αλλά και βεβαίωση, ημερ. 4.1.2018 από τον Λεμεσού Αθανάσιο ότι «..... ο μοναχός Ισίδωρος Αγιορείτης, κατά κόσμον Ηρόδοτος Γ. Παπαδόπουλος εκ Λεμεσού ...» εκ των Καρυών Αγίου Όρους έχει «..... την ευλογία και την άδεια της Ιεράς Μονής Παντοκράτορος Αγίου Όρου να λαμβάνει διάφορες εισφορές και οικονομική βοήθεια για το πιο πάνω αναφερόμενο Ιερόν Κελλίον.....».

Για να συμπληρωθεί η εικόνα των παρουσιαζόμενων γεγονότων, καταγράφεται επίσης ότι στην αίτηση με την οποία ο αιτητής διορίστηκε διαχειριστής είχε αναφερθεί από αυτόν στη σχετική ένορκη του δήλωση ότι ο αδελφός του είχε στο παρελθόν

νοσηλευθεί στο Ψυχιατρείο Αθαλάσσης, ότι λόγω της κλονισμένης ψυχικής υγείας του διαστρεβλώνει την πραγματικότητα, έχει ψευδαισθήσεις μεγαλείου, νομίζει ότι μιλά με την Παναγία, κυκλοφορεί με ράσα χωρίς να είναι μοναχός, δεν έχει εργαστεί ποτέ στη ζωή του, δυσκολεύεται να φροντίζει τον εαυτό του, είναι αφηρημένος με αποδιοργανωμένη σκέψη, δεν λαμβάνει τη φαρμακευτική του αγωγή και γενικά είναι ανίκανος να ασκήσει κρίση και βούληση, να διαχειριστεί την περιουσία του ή να διευθύνει τις υποθέσεις του. Στις 3.10.2018 είχε πείσει τον αδελφό του μετά από τηλεφωνική επικοινωνία να συναντηθεί με συγκεκριμένο ψυχίατρο, στη βάση δε της εξέτασης και της συνομιλίας που είχαν μεταξύ τους πέραν των τριών ωρών, ο εν λόγω ψυχίατρος-ψυχοθεραπευτής ονόματι Αλέξανδρος Καλατζής, εξέδωσε ιατρική έκθεση την οποία επισύναψε ως τεκμήριο, με την οποία κατ' ουσίαν διέγνωσε ότι ο Ισίδωρος Ηρόδοτος Παπαδόπουλος έχει *«ακραία διαστρέβλωση της πραγματικότητας»*, θεωρώντας τον εαυτό του *«χαρισματικό και εκλεκτό της Παναγίας»*, έχει *«αποδιοργανωμένη σκέψη με άλματα μη λογικής μεταξύ άσχετων θεμάτων .....»* και εν τέλει έχει παρανοϊκή σχιζοφρένεια, άτομα δε με τέτοια ασθένεια υποπίπτουν σε σοβαρά λάθη που έχουν ως συνέπεια να υποστούν σοβαρές ζημιές στα οικονομικά τους θέματα και να χάσουν εντελώς την περιουσία τους, όπως συνέβη και στο παρελθόν με το εν λόγω άτομο που έχει δώσει *«σημάντική περιουσία σε εκκλησιαστικούς οργανισμούς»*. Κατά την έκθεση του ψυχιάτρου, ασθενείς αυτού του τύπου πρέπει να προστατεύονται από την οικονομική καταστροφή εφόσον η παρανοϊκή σχιζοφρένεια είναι *«..... χρόνια ψυχιατρική νόσος η οποία δεν είναι ανατρέψιμη και θεραπεύσιμη.»*

Ο αιτητής επιδιώκει συνεπώς στη βάση όλων των ανωτέρω, να λάβει άδεια για να καταχωρήσει αιτήσεις προς έκδοση Certiorari και Prohibition διότι το εκδοθέν διάταγμα ημερ. 1.2.2019, δεν ήταν δυνατό να εκδοθεί μονομερώς, αποτελεί προϊόν υπέρβασης και κατάχρησης εξουσίας, αποφασίστηκε στη βάση ανύπαρκτης εξουσίας, χωρίς δικαιοδοσία και καμία ουσιαστική ή δικονομική πρόνοια δεν επέτρεπε την έκδοση τέτοιου διατάγματος μονομερώς, ως αποτέλεσμα του οποίου ανεστάλη η ισχύς του προηγούμενου νόμιμου εκδοθέντος διατάγματος. Ούτε το άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου αρ. 14/60, ούτε η Δ.48 και ιδιαιτέρως οι θεσμοί (1) και (9) αυτού, μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να αιτιολογήσουν την εξέταση αιτήσεως μονομερώς, εφόσον μάλιστα έλειπε το άρθρο 9 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφάλαιο 6, από την αίτηση.

Το διάταγμα προς ακύρωση πάσχει περαιτέρω διότι προωθήθηκε στη βάση αιτήσεως υποστηριζόμενης από ένορκη δήλωση ανικάνου προσώπου, ενώ και ο περί Διαχείρισης της Περιουσίας Ανικάνων Προσώπων Νόμος, ο οποίος χρησιμοποιήθηκε ως η νομική βάση για την έκδοση του αρχικού διατάγματος κήρυξης του Ισίδωρου Ηροδότου Παπαδόπουλου ως ανικάνου προσώπου, δεν παρέχει εξουσία μονομερούς αναστολής του διατάγματος παρά μόνο εξουσία αναθεώρησης, τροποποίησης ή ακύρωσης του. Το αποτέλεσμα είναι ότι το Δικαστήριο υπερέβη την εξουσία του, ενήργησε χωρίς δικαιοδοσία, παραβιάζοντας και την αρχή της φυσικής δικαιοσύνης εφόσον η αναστολή του διατάγματος

χορηγήθηκε χωρίς να δοθεί η ευκαιρία στον παρόντα αιτητή να ακουσθεί.

Πρόσθετα, το επίδικο διάταγμα είναι ασαφές έτσι που να μην επιτρέπει συμμόρφωση του από τα επηρεαζόμενα άτομα, με αποτέλεσμα η Ελληνική Τράπεζα να ζητήσει με αίτηση της ημερ. 8.2.2019, διευκρινίσεις ως προς την εμβέλεια του διατάγματος ημερ. 4.2.2019 με το οποίο είχε ο παρών αιτητής διοριστεί διαχειριστής, το οποίο όμως ανεστάλη με το δεύτερο διάταγμα, έτσι ώστε η τράπεζα να μην ήταν βέβαιη πώς καλόπιστα θα έπρεπε να ενεργούσε σε σχέση με την περιουσία του Ισίδωρου Ηρόδοτου Παπαδόπουλου.

Ο συνήγορος του παρόντος αιτητή, ζητώντας τη λήψη της άδειας εισηγήθηκε ότι πέραν της υπέρβασης εξουσίας και έλλειψης δικαιοδοσίας έχουν δημιουργηθεί εξαιρετικές περιστάσεις διότι ο Ισίδωρος Ηρόδοτος Παπαδόπουλος αμέσως μετά την έκδοση του διατάγματος αναστολής άρχισε διαδικασίες αποξένωσης της περιουσίας του για την οποία ο νυν αιτητής είχε αρχικά διοριστεί από το Δικαστήριο ως διαχειριστής για να την προστατεύσει. Πρότεινε επίσης ότι δεν υπάρχει άλλο ένδικο μέσο με το οποίο μπορεί να προωθηθεί τέτοιο αίτημα, έχοντας ήδη δημιουργηθεί ιδιαίτερες περιστάσεις αφού το *«..... το εν λόγω διάταγμα επέφερε ακραίες οικονομικές και ατομικές ζημιές στον αιτητή και άλλα άτομα.»*

Όπως είναι γνωστό τα προνομιακά εντάλματα εκδίδονται κατά προνόμιο, εξ ου και το όνομα τους, διότι αποτελούν εξαίρεση στη

φυσιολογική πορεία των πραγμάτων που είναι η εξάντληση των διαθεσίμων άλλων ενδίκων μέσων, όπου υπάρχουν, ενώπιον του ίδιου του Δικαστηρίου που ανέλαβε δικαιοδοσία εν πρώτοις, δηλαδή, του κατώτερου Δικαστηρίου και, αφετέρου, κατ' ακολουθία, η αναθεώρηση της απόφασης με τον ένδικο μέσο της έφεσης που είναι και η ορθόδοξη πορεία ελέγχου της ορθότητας μιας απόφασης. Ένας αιτητής θα πρέπει κατ' αρχάς για να λάβει άδεια να ικανοποιήσει το Ανώτατο Δικαστήριο ότι υπάρχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση ή συζητήσιμη υπόθεση. Εάν υπάρχει αυτή η συζητήσιμη υπόθεση, και πάλι η διαθεσιμότητα άλλου ένδικου μέσου αποκλείει τη χορήγηση άδειας εκτός και εάν υπάρχουν εξαιρετικές περιστάσεις για να παρακαμφθεί αυτός ο βασικός κανόνας.

Σκοπός του προνομιακού εντάλματος δεν είναι η υποκατάσταση της έφεσης, (*Global Consolidator Public Ltd* (2006) 1 Α.Α.Δ. 404). Αναφέρεται επίσης από τη νομολογία ότι ακόμη και όπου υπάρχει άλλο ένδικο μέσο, δυνατόν το προνομιακό ένταλμα να εκδοθεί εάν υπάρχουν εξαιρετικές περιστάσεις, (δέστε, μεταξύ άλλων, *Πέτρου Αρτέμη: Προνομιακά Εντάλματα*, σελ. 166-167, *Genaro Perella (Αρ. 2)* (1995) 1 Α.Α.Δ. 692 και *Hellenger Trading Ltd* (2000) 1 Α.Α.Δ. 1965).

Αναφέρεται ταυτόχρονα από τη νομολογία ότι τυχόν λανθασμένη ερμηνεία νόμου ή λανθασμένη αντίληψη του Δικαστηρίου, δεν ελέγχεται με προνομιακό ένταλμα Certiorari, αλλά ελέγχεται ως προς την ορθότητα της με το ένδικο μέσο της έφεσης, (δέστε *Πέτρου Αρτέμη: Προνομιακά Εντάλματα* σελ. 127-128,

Αίτηση της Νέδας Μουστερή κ.ά., Πολ. Αίτηση αρ. 150/2017, ημερ. 24.10.2017 και *Αίτηση της Content Union S.A.*, Πολ. Αίτηση αρ. 64/18, ημερ. 11.6.2018). Και αυτό, διότι είναι η νομιμότητα της έκδοσης που τίθεται στο μικροσκόπιο στο προνομιακό ένταλμα και όχι η ορθότητα ή το λανθασμένο της πρωτόδικης κρίσης. Επίσης είναι νομολογημένο ότι όπου υπάρχουν διαδικασίες με τις οποίες γίνεται προσπάθεια επανεξέτασης ή ακύρωσης των διαταγμάτων που δόθηκαν πρωτοδίκως δεν είναι δυνατό ταυτόχρονα να γίνεται και προσπάθεια στο Ανώτατο Δικαστήριο διά της προνομιακής του δικαιοδοσίας προς ακύρωση, διότι αυτό αποτελεί κατάχρηση της όλης διαδικασίας.

Υπάρχουν διάφοροι λόγοι για τους οποίους η άδεια δεν μπορεί να δοθεί. Προεξάρχων είναι η ύπαρξη άλλου ή άλλων ένδικων μέσων. Στη βάση της πιο πάνω νομολογίας, είναι πρόδηλο ότι η όποια συζητήσιμη υπόθεση μπορεί να εξεταστεί στο πλαίσιο του ιδίου του επιδικού διατάγματος το οποίο έχει οριστεί επιστρεπτέο. Τόσο από την υπό κρίση αίτηση, όσο και από την αγόρευση προκύπτει ότι το επίδικο διάταγμα αναστολής είναι τώρα ορισμένο για εξέταση στις 2.4.2019. Το διάταγμα αρχικά ορίστηκε, και ορθά, σε σύντομο χρόνο για επίδοση στις 11.2.2019, και μετέπειτα στις 2.4.2019, για τον ίδιο λόγο. Δεν είναι αφ' εαυτού ο χρόνος υπερβολικά μακρύς, ως διατείνεται ο αιτητής, εφόσον το Δικαστήριο προνόησε όπως η πρώτη εμφάνιση για να δείξει ο αιτητής λόγο μη συνέχισης του διατάγματος είχε οριστεί η 11.2.2019, με σύντμηση μάλιστα των χρόνων που προβλέπονται, ως το Δικαστήριο κατέγραψε. Δεν επισυνάπτεται το ενδιάμεσο πρακτικό του

Δικαστηρίου ως προς τα λεχθέντα στις 11.2.2019 και αυτό αποτελεί ένα πρόβλημα για τη θεμελίωση της αίτησης. Δεν προκύπτει από την αίτηση ο λόγος της μη επίδοσης στις 11.2.2019.

Εν πάση περιπτώσει το Δικαστήριο είχε ενδιάμεσως επιληφθεί της αιτήσεως της Ελληνικής Τράπεζας ημερ. 8.2.2019, προς διευκρίνιση του εύρους του αναστελθέντος διατάγματος ημερ. 1.2.2019 και στις 11.2.2019 στο πλαίσιο εκείνης της αιτήσεως, το Δικαστήριο ανέφερε ότι το διάταγμα ήταν σαφές και ότι *«Η αιτήτρια στην παρούσα αίτηση τράπεζα δεν δεσμεύεται από το αρχικά εκδοθέν διάταγμα της 4.12.2018.»*. Η αίτηση της τράπεζας είχε ως αποδέκτη και τον παρόντα αιτητή μέσω του προηγούμενου δικηγόρου του, ο οποίος είχε ζητήσει και λάβει το διάταγμα διαχείρισης στις 4.12.2018. Η αίτηση της τράπεζας είχε οριστεί στις 25.2.2019, πλην όμως παρουσιάζεται στο πρακτικό του Δικαστηρίου ότι με αποδοχή από τους δικηγόρους του Ισίδωρου Παπαδόπουλου, το Δικαστήριο επιλήφθηκε της αιτήσεως νωρίτερα και ακύρωσε την ημερομηνία 25.2.2019, αφήνοντας την αίτηση για τον νυν αιτητή στις 2.4.2019 για επίδοση, προφανώς διότι δεν είχε στο μεταξύ επιδοθεί.

Τα πιο πάνω δείχνουν ότι ο εδώ αιτητής είχε και εξακολουθεί να έχει το δικαίωμα αναθεώρησης του επιδίκου διατάγματος στο επιστρεπτέο στάδιο, ενώ υπάρχει και η ορθόδοξη θεραπεία, αυτή της εφέσεως διά την οποία ο αιτητής δεν λέγει οτιδήποτε το ιδιαίτερο. Σίγουρα είναι διαθέσιμο το ένδικο μέσο της έφεσης και άρα η προνομιακή διαδικασία αποκλείεται εκτός και εάν υπάρχουν εξαιρετικές περιστάσεις, ακόμη και όπου υπάρχει συζητήσιμο θέμα.

Κατ' αρχάς, στο επιστρεπτέο στάδιο είναι δυνατό για τον αιτητή να θέσει τις εισηγήσεις του περί των όσων εδώ προωθεί ούτως ώστε να τύχει αναθεώρησης από το ίδιο το Δικαστήριο το οποίο και εξέδωσε το επίδικο διάταγμα. Αυτή άλλωστε είναι και η έννοια της «αναθεώρησης» που καταγράφηκε στο ίδιο το διάταγμα. Σκοπός και στόχος της αναθεώρησης διατάγματος είναι η ακύρωση ή διαφοροποίηση του, εφόσον ο ενιστάμενος δείξει καλό λόγο γιατί αυτό να μην συνεχίσει να ισχύει. Τα διατάγματα εκδίδονται και εκδικάζονται από το κατώτερο Δικαστήριο και η διαφορά επιλύεται εκεί. Δεν είναι και δεν ήταν ποτέ στόχος η μεταφορά μιας διαφοράς στο Ανώτατο Δικαστήριο υπό το μανδύα της προνομιακής εξέτασης, προς επίλυση. Τα προνομιακά εντάλματα στοχεύουν σε ριζική θεραπεία σε έκδηλες περιπτώσεις υπέρβασης δικαιοδοσίας ή παράβασης φυσικής δικαιοσύνης, (*Sittika Abbas*, Πολιτική Αίτηση αρ. 113/2018, ημερ. 20.12.2018).

Από την άλλη, δεν είναι κατανοητή η θέση ότι το διάταγμα δεν ελέγχεται με έφεση. Σαφώς και αποτελεί διάταγμα και/ή απόφαση Δικαστηρίου με το οποίο το Δικαστήριο έκρινε προς ορισμένη κατεύθυνση και η επ' αυτού έφεση είναι δικαίωμα και αναμφίβολα διαθέσιμη. Το προνομιακό διάταγμα είναι διαθέσιμο ως εξαιρετικό και μόνο μέτρο και «το Ανώτατο Δικαστήριο δεν υπεισέρχεται στην ανάθεώρηση της άσκησης των δικαιοδοσιών του εκτός και αν αποκαλύπτεται νομικό σφάλμα καταφανές στο πρακτικό του Δικαστηρίου», (*Μπάντσιου* (1994) 1 Α.Α.Δ. 634).

Περαιτέρω, είναι αμφίβολο εάν υπάρχει καν συζητήσιμο θέμα, ή, ακόμη και αν κρινόταν ότι τέτοιο θέμα υφίσταται, είναι αμφίβολο εάν υπάρχουν οι εξαιρετικές εκείνες περιστάσεις προς παράκαμψη του κανόνα. Όπως αναφέρεται στο σύγγραμμα του **Π. Αρτέμη: «Προνομιακά Εντάλματα»**, σελ. 60-61, παράγραφος 2.36, «η ανάγκη να δείξει ο αιτητής συζητήσιμη υπόθεση δεν περιορίζεται μόνο σε όσα αφορούν την ουσία του θέματος αλλά περιλαμβάνει και την ανάγκη πως υπάρχουν επαρκώς ειδικές περιστάσεις που να καθιστούν συζητήσιμο το ότι πρέπει να γίνει παρέκκλιση από το συνήθη κανόνα και εκτός και αν ικανοποιηθούν και τα δύο σκέλη δεν υπάρχει συζητήσιμη υπόθεση για θεραπεία.», (δέστε **R. v. Secretary of State** (1986) 1 All E.R. 717, η οποία υιοθετήθηκε στην **Ανθίμου** (1991) 1 Α.Α.Δ. 41).

Ο αιτητής θεωρεί σωρευτικά ότι η ακύρωση προηγούμενου διατάγματος και μάλιστα μονομερώς, η παράβαση της φυσικής δικαιοσύνης, η ασάφεια του διατάγματος και η ίδια η ανικανότητα του Ισίδωρου Παπαδόπουλου, ο οποίος είχε προηγουμένως κηρυχθεί ανίκανος να διαχειριστεί την περιουσία του, αποτελούν εξαιρετικές περιστάσεις με επί πλέον το γεγονός ότι το Δικαστήριο χωρίς εξουσία και δικαιοδοσία ενήργησε.

Όπως έχει λεχθεί στην αρχή του παρόντος σκεπτικού, τα γεγονότα που ήρθαν στην επιφάνεια στην υπό κρίση υπόθεση είναι ιδιάζοντα και όπως το Δικαστήριο υπέδειξε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης για λήψη της άδειας, ενδεχομένως να ανακύπτουν και ποινικά αδικήματα τα οποία πρωτίστως φαίνονται να αφορούν τον αιτητή, αλλά και τον ιατρό ο οποίος εξέδωσε ψυχιατρική έκθεση στη

βάση της οποίας το κατώτερο Δικαστήριο ενέκρινε και εξέδωσε το διάταγμα της 4.12.2018. Ο Ισίδωρος Παπαδόπουλος στη δική του αίτηση στη βάση της οποίας εκδόθηκε το μεταγενέστερο διάταγμα, ανακλητικό του πρώτου, κατέγραψε αριθμό γεγονότων και παρουσίασε ιατρικά πιστοποιητικά προερχόμενα εκ του δημοσίου τα οποία φαίρονται να κατατείνουν προς ακριβώς την αντίθετη κατεύθυνση που υπεδείχθη στο Δικαστήριο αρχικά όταν ο ίδιος ο αιτητής ζήτησε και έλαβε το διάταγμα διαχείρισης.

Τα υπόλοιπα πιστοποιητικά τα οποία επίσης επισύναψε ο Ισίδωρος Ηρόδοτος Παπαδόπουλος, από το Άγιο Όρος, αλλά και από τον Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανάσιο, τείνουν επίσης να δείξουν ότι τα λεχθέντα από τον αιτητή Μάριο Παπαδόπουλο, ήταν ανυπόστατα. Προστίθεται, ότι ανυπόστατη ενδεχομένως να ήταν και η θέση του ότι ο αδελφός του είχε απολυθεί από το Στρατό χωρίς να ολοκληρώσει την στρατιωτική του θητεία λόγω νοσηλείας στο ψυχιατρείο Αθαλάσσης λόγω προβλημάτων υγείας. Όμως ο Ισίδωρος Παπαδόπουλος επίσης επισύναψε στην αίτηση του προς ακύρωση του αρχικού διατάγματος, Πιστοποιητικό Στρατολογικής Κατάταξης, με το οποίο φαίνεται ότι καταταχθηκε στις 11.7.1978 στο στρατό και απελύθη στις 21.9.1980, έχοντας, όπως αναφέρεται στο πιστοποιητικό αυτό, εκπληρώσει την *«στρατεύσιμη στρατιωτική του υποχρέωση και δεν υπέχει υποχρέωση θητείας στην Εθνική Φρουρά.»*

Εκτός και αν όλα τα πιστοποιητικά που κατέθεσε υποστηρικτικά της αιτήσεως του προς ακύρωση του διατάγματος διαχείρισης ανίκανου προσώπου είναι ψευδή και πλαστογραφημένα,

ο Ισίδωρος Ηρόδοτος Παπαδόπουλος παρουσίασε στο κατώτερο Δικαστήριο μια εκ πρώτης τουλάχιστον όψεως εικόνα ότι το εναντίον του διάταγμα εκδόθηκε στη βάση παραπλανητικών, κατ' ελάχιστον, στοιχείων.

Διατείνεται συναφώς ο αιτητής ότι κακώς το Δικαστήριο δέχθηκε την εξέταση μονομερώς της αιτήσεως του ως άνω προσώπου το οποίο ήταν ανίκανο και το οποίο δεν θα μπορούσε να ορκιστεί εξ ιδίων του προς ακύρωση του αρχικά δοθέντος διατάγματος. Είναι πρόδηλο όμως επ' αυτού του σημείου ότι δεν μπορεί να δοθεί απάντηση με κυκλοτερή σκέψη. Εάν κακώς είχε εκδοθεί το διάταγμα ημερ. 4.2.2018, στη βάση του οποίου ο Ισίδωρος Παπαδόπουλος είχε κηρυχθεί ανίκανο πρόσωπο και μάλιστα υπό συνθήκες αμφισβητούμενης επίδοσης της σχετικής αίτησης, (παρατηρείται ότι στο επισυναφθέν έγγραφο επίδοσης της αίτησης ημερ. 6.11.2018, ο επιδότης ορκίστηκε ότι ο Ισίδωρος Παπαδόπουλος παρέλαβε την αίτηση προσωπικά, αλλά αρνήθηκε να υπογράψει, ενώ ο ίδιος λέγει ότι κατά το χρόνο εκείνο απουσίαζε στο Άγιο Όρος), τότε δεν μπορεί να τίθεται βάσιμος λόγος για σκοπούς έκδοσης προνομιακού εντάλματος ότι το εν λόγω πρόσωπο δεν μπορούσε να ομνύσει ένορκη δήλωση και να υποβάλει αίτηση προς ακύρωση του αφορώντος σ' αυτό διάταγμα. Όταν μάλιστα εξειδικευμένοι ιατροί του δημοσίου πιστοποιούν την καθόλα υγιή πνευματική του κατάσταση και διαύγεια.

Λέγει επίσης ο αιτητής ότι η αίτηση στερείτο γενικής δικαιοδοτικής βάσης και ούτε στηρίχθηκε επί των ορθών

ουσιαστικών ή δικονομικών θεσμών. Το Ανώτατο Δικαστήριο στην προνομιακή του δικαιοδοσία δεν ελέγχει τον τρόπο λειτουργίας ή διαχείρισης μιας υπόθεσης. Ενδεχομένως άλλο Δικαστήριο να ενεργούσε διαφορετικά ερχόμενο αντιμέτωπο με παρόμοια αίτηση και να διέτασσε την επίδοση της ή θα προέβαινε σε διαφορετικό χειρισμό. Το Δικαστήριο, είχε την ευχέρεια, να διέτασσε την επίδοση της σύμφωνα με τη Δ.48 θ.8(3), αλλά προφανώς θεώρησε ότι αυτό δεν ενδείκνυτο υπό τις περιστάσεις. Το ότι το Δικαστήριο είχε προηγουμένως εκδώσει διάταγμα διαχείρισης στη βάση των στοιχείων που του παρουσιάστηκαν, το κατεύθυνε να ενεργήσει με τον τρόπο που ενήργησε προς αναστολή του δοθέντος υπ' αυτού διατάγματος, ερχόμενο στη συνέχεια αντιμέτωπο με ακριβώς αντίθετα στοιχεία. Το ότι έκρινε ότι μπορούσε να χειριστεί τη νέα αίτηση πάνω σε μονομερή βάση (ενέργεια που καλύπτεται από τη γενικότητα της επίκλησης της Δ.48), ήταν μια κρίση που οδήγησε σε άμεση αναστολή της ισχύος του προηγούμενου διατάγματος διαχείρισης μέχρις ότου αποσαφηνιστεί η όλη πραγματική βάση πάνω στην οποία κινείται η διαφορά μεταξύ των δύο αδελφών. Αν είχε οποιοσδήποτε συνέπειες το προηγούμενο διάταγμα διαχείρισης αυτές ήταν καταλυτικές για τον Ισίδωρο Ηρόδοτο Παπαδόπουλο και όχι για τον αιτητή. Ήταν η περιουσία του πρώτου που είχε δεσμευτεί. Δεν εξηγείται ποιος είναι και για ποιο λόγο το επίδικο διάταγμα «επέφερε ακραίες οικονομικές και ατομικές ζημιές στον αιτητή και άλλα άτομα.».

Το επίδικο διάταγμα εκδόθηκε έχοντας ως βάση και τις γενικές εξουσίες του Δικαστηρίου, αλλά και τα σχετικά άρθρα του Νόμου αρ. 23(I)/96 που δίδουν εξουσία ακύρωσης του διατάγματος

διαχείρισης. Ζητήθηκε με την αίτηση διάταγμα ακύρωσης, αλλά και διάταγμα αναστολής. Το Δικαστήριο ενήργησε επομένως με δικαιοδοσία και επέλεξε να αποδώσει τη θεραπεία της αναστολής, που μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπεριέχεται στη δυνατότητα που δίδει το άρθρο 6(1) του Νόμου, εφόσον εάν το Δικαστήριο δύναται να ακυρώσει διάταγμα, μπορεί και να το αναστέλλει μέχρι την ακύρωση του. Δεν πρέπει να λησμονούνται τα ιδιαίτερα περιστατικά που περιβάλλουν την παρούσα υπόθεση, αλλά ούτε και το γεγονός ότι η θεραπεία της αναστολής δόθηκε προφανώς ως ενδιάμεσο μέτρο αφού υπόκειται σε αναθεώρηση.

Το Δικαστήριο το εξέδωσε προφανώς ως επείγον μέτρο, ανεξάρτητα από το ότι το άρθρο 9 του Κεφ. 6 παραλείπεται από την αίτηση, εφόσον χειρογράφως στην παράγραφο 18 της ένορκης δήλωσης του Ισίδωρου Παπαδόπουλου τέθηκε το ζήτημα του εξαιρετικά επείγοντος της αιτηθείσας θεραπείας λόγω του άμεσου και ορατού κινδύνου ο αιτητής – αδελφός του – να αποξένωνε μέρος ή όλη την περιουσία του.

Η *Ξάνθος Λυσιώτης & Υιός Ατδ* (1996) 1 Α.Α.Δ. 822, που μνημονεύει ο αιτητής δεν έχει εφαρμογή στα εδώ γεγονότα. Εκεί λέχθηκε ότι δεν μπορεί προσωρινό διάταγμα που εκδόθηκε σε μονομερή βάση και ορίστηκε επιστρεπτέο, να ανασταλεί με άλλη μονομερή αίτηση μέχρι το επιστρεπτέο στάδιο. Ακριβώς διότι η ορθή διαδικασία έγκειται στην επανεξέταση του εκδοθέντος διατάγματος όταν αυτό ορίζεται επιστρεπτέο. Εδώ, το διάταγμα ημερ. 4.12.2018

εκδόθηκε ως τελικό διάταγμα αφού, ως ο ισχυρισμός του αιτητή, είχε προηγουμένως επιδοθεί σε όλα τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα.

Είναι ορθό ότι η έκδοση διατάγματος με το οποίο ακυρώνεται προηγούμενο διάταγμα αποτελεί εκ πρώτης όψεως ένα είδος υπέρβασης δικαιοδοσίας, όταν όμως το δεύτερο αναιρετικό ή αντιφατικό διάταγμα εκδίδεται από διαφορετικά Δικαστήρια ή σε διαφορετικές δικαιοδοσίες ή διαδικασίες ώστε ο διάδικος να μην γνωρίζει τον τρόπο και με ποιο διάταγμα θα πρέπει να συμμορφωθεί, (*X' Αλεξάνδρου* (2000) 1 Α.Α.Δ. 1366, *Κοσμά* (2014) 1 Α.Α.Δ. 698 και *Irina Kabanovskaya*, Πολ. Αίτηση. Αρ. 25/2015, ημερ. 25.2.2015). Δεν είναι όμως αυτή η περίπτωση εδώ. Το ίδιο Δικαστήριο επιλήφθηκε και των δύο αιτήσεων εντός της δικαιοδοσίας του, ο δε αιτητής γνωρίζει πολύ καλά τι πρέπει και τι δεν πρέπει να πράττει. Εκείνη που είχε αμφιβολία ήταν η Ελληνική Τράπεζα, η οποία επηρεαζόταν από την έκδοση του επίδικου διατάγματος ως προς την επακριβή υποχρέωση εφαρμογής του και ορθά αιτήθηκε διευκρίνισης από το Δικαστήριο.

Ούτε και παραβίαση φυσικής δικαιοσύνης διαπιστώνεται. Εξηγήθηκαν ανωτέρω τα ιδιάζοντα περιστατικά της υπόθεσης. Ο αιτητής έχει τη δυνατότητα να ακουστεί στο επιστρεπτέο στάδιο και να προβάλει τη θέση του.

Η αίτηση απορρίπτεται.

Στ. Ναθαναήλ,
Δ.

/ΕΘ